

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Tøxen, Jørgen Karstens Blok.; af Blok Tøxen.
Ret og Frihed eller: fem danske og tre tydske,
efter Tidsfølgen ordnede, verdensborgerlige
Digte

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

2. forandrede Oplag.

Kjøbenhavn : Forfatterens Forlag : Jacob
Behrends Tryk, 1827

24 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Ket og Frihed

eller:

fem danske og tre tyske,
efter Titfølgen ordnede,
verdensbo:zerlige Digte;

af

Blok Töxen.

„It is the curse of kings, to be attended
By slaves, that take their humours for a warrant.”

(Forbandelse for Tyrsterne det er,
Alt Trælle tjene dem, og Fuldmagt see
I Herrens Luner.)

„Shakespear.“

Andet, forandrede Dplag.
(Uden Afdrag til Bedste for Græfterne.)

Kjøbenhavn, 1827.
Forfatterens Forlag; Jacob Behrends Tryk.

F o r o r d.

I Slutningen af forrige og Begyndelsen af dette Aar, altsaa førend nogen anden dansk Mand havde udgivet Noget til Bedste for Grækerfolket, besørgede jeg 1ste Dplag af følgende lille Digtsamling trykt her og solgt i Norge, Sverige og Tydskland, til Indtægt for hiint ulykkelige Folk, uden Afdrag af Omkostninger. Nu, da der ogsaa i Danmark virkes for Grækerne, ønsker jeg ligeledes, at yde dem min Skjærv i dette 2de forandrede Dplag, som sælges, trykt med ny Skrift paa fint Velinpapiir, og smukt hæftet, paa Kjøbenhavn's Adressecomptoir, for 2 Rkr. Aftrykket, eller hvad Mere Nogen menneskekjærligen maatte ville give. Herr' Redacteur Jetsmark har den Godhed, at modtage de indkommende Pengesummer og besørge Beløbet i sin Tid, efter offentlig Kundgjørelse af Givernes Navne, eller Mærke, afsendt til Bestemmelsen, uden noget som helst Afdrag.

Iøvrigt haaber jeg, at den gamle, allerede indtil Bæmmelse gjentagne, Sniksnak om Grækernes Fordærvelse ei vil afholde Nogen fra at hjælpe Menneskehedens ædleste Læreres ulykkelige Efterkommere! De udødelige Navne: Botzaris, Kanaris, Miaulis, Missolunghi, osv., osv., bevise hiin Paastands Usandhed. At der gives mange flette Mennesker i et Land, som igjennem Aarhundreder har vaandet sig under den meest umenneskelige og lastefulde Statsstyrelse,

er en Kjendsgjerning, der blot kan opvække en tankeløs Daarers Forundring, og forlede ham til, at miskjende et heelt Folk. Det tænkende Menneſke, ſom veed, at der ogsaa findes mange ſlette Menneſker under de bedre Regjeringer, bemærker tværtimod, med glad Forundring og Beundring, at Jordens ædleſte Folkeſtammes herlige Rod endnu er friſk, i over totuſindaarig (fra Macedoneraaget begyndende) Fordærvelſes fuleſte Morads. Lader os ikke forundre os over, at Nygrækerland viſer os en Kolofotroni, men — nok engang ville vi nævne dem med Glæde og Beundring — en Markos Botzaris og hans Frænder, en Kanaris, en Miaulis, ja, en heel Helſteby: et Miſſolunghi!

Kjøbenhavn, den 12te October, 1827.

Blot Loren.

Indholdsliste.

Danske Digte:

Nr.		Side
1.	Goldsherredømme. (1821.)	7
2.	Guddommen og Trællen. (1821.)	8
3.	Waldemar von Qualen. (1822.)	9
4.	Sanct Petersborg. (1825.)	12
5.	Til Grækerland. (1826.)	13

Tyske Digte:

1.	An das Dampfschiff Caledonia. (1819.)	18
2.	An America. (1824.)	20
3.	G. G. Byron. (1824.)	23

DECLASSIFICATION

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50

1950
1951
1952
1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025

8
9
10

Nr. 1.

Voldsherredömme.

(Efter Brooke.)

(1821.)

Hvad end man siger:

Hverken arvet Arav, eiheller Tillids
Fribaarne Balg, saalidt som Præsters Salve,
Slet Intet mægter,
At hævde Last og Vold,
At give Lov til lovløs Bælde,
At binde Tro til Brøde,
Bygge Banvid paa Fornuft,
Retsfærdighed paa Uret.
Voldsdaad hæver Hylдинг,
Og Hver, som krænker Ret,
Hvor end hans Bælde udsprang,
Bør evigt stemples: „Voldsmænd!“

Nr. 2.

Guddommen og Trællem.

(Efter det Lydske.)

(1821.)

„Hvi, Menneſte! hvem riigt jeg haver prydet,
Hvi ſkuer knurrende min Himmel du?“

„O Fader! barnligt havde jeg mig frydet,
Men, at! min Lykke ſted mod Boldsmaendſ Hu;
Baar, Sommer, Hoſt og Winter har mig tydet,
At Trællemſ Grav forſt dækker Livetſ Gru:
Min uſle Hytte ingen Lov beſkytter,
Dg ingen Frelſer til min Klage lytter.“

„Siig, Menneſte! ſom jeg til Frihed ſkabte,
Hvor blev denſ høie Land, jeg ſjenked' dig?“

„I Trælleſind og Egennytte tabte
Hver Talsmand hiſt for Fyrſtenſ Trone ſig;
Lav, fornem Pobel halvt forſtenet gabte,
Naar jeg, om Ret, frimodigt nærmed' mig:
Om Fred — om Frelſe derfor jeg dig beder,
Thi ingen Skytſaand meer min Urne freder!“

„Du, som Udødeligheds Krands jeg rakte,
Hvi stander du med blegen Mafyn hist?“

„Fra Skjændsel mig din indre Stemme vakte,
Dg derfor greb jeg Sværd mod Bold og List;
Dog, af! jeg kunde Kampen ikke magte,
Ehi næppe Een mod Ti jeg stred forvist.“

„Men reddet gaa'r, hvo modigt veed, at
falde,
Ind i min Hal, naar Pligt og Ære kaldel!“

Nr. 3.

†

Valdemar von Qualen.

(1822.)

Das Leben ist der Güter höchstes nicht!

Schiller.

Mahoms Bødler hæрге Tempes Dale,
Hellas's Bjerger farver Christenblod,
Koyoliter's og Kanuders Tale
Stæmpler arvet Boldsfærd ret og god.

Af! thi Oldet viden Leding fløved':
 Bilde Horder suged' Slægtens Marv!
 Friheds Morder faldt; men Lehnsaand røved'
 Mid=Olds Spiir, til Nytid's Trællearv.

Dog — end banker mangt et ædelt Hjerte,
 Keent og varmt, for Godt og Skjont og Sandt:
 Tidens Dag med Fryd, dens Nat med Smerte,
 Skued' det i Sags Straaler grandt.

Haabet, og sig selv, i Døgnets Brimmel
 Taber aldrig Daadgudindens Ben:
 Paa henrundne Seclers Skjæbnehimmel
 Fandt sin Samtid's Stjerner han igjen.

Naar han Lyset seer i Kamp med Mørke,
 Naar han hører Banvids Munkesnak,
 Stræber han, i Gjerning Gud at dyrke,
 Dfrende, for Kraften, Herren Tak.

Stille Tænker dyrker Gud i Anden,
 Naar han fælder Løgn med Sandheds Mod;
 Helten dyrker ham, med Sværd i Haanden,
 Naar han vier Ket sit Hjerteblood.

Dgsaa under gamle Danmarks Ege
 Grebe Skjalde Retfærdskampens Luur,
 Dgsaa der dens høie Toner stege,
 Rungende bag Oldtid's Rixempemuur.

Dg de vakte mangen Ynglings Længsel,
 At omgjorde sig med Heltens Sværd,
 Sprænge Undertryktes Morderfængsel,
 Eller falde, sig og Frihed værd.

Baldemar! (hvad Navn monn' vel os minde
 Saa om Danmarks store Hedenold?)
 Baldemar! hiin Krands Du vilde vinde,
 Thi Du varst en Yngling gjæv og bold.

Derfor rev Du Dig af Faders Arme,
 Derfor bød Farvel Du Moderjord:
 Selvfølgelig Haansmiil kjølned' ei din Barme,
 Thi Du følte, Brødres Nød var stor.

Paa Zeitunys blodbestænkte Høie
 Segned' Tyrken for Dit danske Sværd;
 See! da luffed' Seirens Gud Dit Die,
 Men: Du faldt Dit Dan og Hellas værd!

I en Tempelhal, paa Ares's Bange,
 Ristedes en nordisk Bautasteen:
 Under Pindars høie Seiersfange
 Smuldre Dana kjæmpens Heltebeen.

Men, hans Aand, paa Friheds Druevinge,
 Hilser Marathon og Svarteraa,
 Menende, at intet Spær kan bringe
 Atter Død, hvor Tiden bød: „Opstaa!“

Nr. 4.

Sanct Petersborg;

den 19de November, 1824.

(1825.)

Fra Dybets Hulr farer Stormen frem,
 Og Fjeldets Graner bæve for dens Komme:
 Af, inden næste Midjenat er omme
 Har grumt Oceanens Bølge fældet dem!

Ræd flyver Lappen gjennem Sneens Sky,
 Paa Skiens Vinge, hjem til Hyttens Lue,
 Mens underligt hans Hjerte monne grue;
 Thi Bjergets stærke Setter hyle: "Fly!"

Hist Egir hæver op det hvide Bryst
 Af Finnerhavets høie, mørke Bove,
 Der slynges vildt mod Nordens Egeskove,
 I vrede Clementers Rixempedyst.

Stolt vælter der sig Nevas rappe Flod,
 Fremsthyrtende af Kunstens Klippefluser.....
 Liigt Sneglens Skal dem Oceanet knuser:
 Den Havfru' kvæder, hvor nys Borgen stod!

Hvor — for et Sekel — Peters store Mand
 I Dybets Svælg nedmaned' Skyens Fjelde,
 Chaotisk Afgrund's Strømme atter vælde:
 Et Siv er Kunsten for Naturens Haand!

Kun Gud er Herren, over os og den:
 Han vinker — stolte Keiserborge svinde!
 Forladtes Laare drager han til Minde,
 Voldsdrottens Dommer — Undertryktes Ben!

En Afsky ham andægtig Hykler er:
 Han præger Rognen paa skinhellig Pande;
 Og evigt os skal Fordelivet sande:
 Gud styrer Dag, og Nat, og Morgenstjær!

Nr. 5.

Til Grækerland.

(1826.)

Du staa'r som Bjergenes Eeg, der hvælver mod Himlen sin Krone,
 Medens i Dybet dens Rod trodser den vældige Storm.

Homeros.

Kunsters, Buisdoms, Friheds Fødeland,
 Gamle Hellas, herligt Du opstander!
 Kraftigt fælder Du hver Avindsmand:
 Christne Ridding — Mahoms vilde Bander.

Kun et Skjændselssold kan glemme Dig,
 Moderland for alle store Minder,
 Der saa sødt og ædelt slynge sig
 I hver Krands, som Landens Liv os binder.
 Ja, hvad Herligt findes vel paa Jord,
 Hvad Udødeligt i Kunstens Rige,
 Hvad paa Grandsker = Afgrunds dybe Stige,
 Der ei om Dit Mønsterland sig snoer?
 Hvor mod Himlen Dædalos sig svang,
 Hvor Heracles Kjæmpeskallen førte,
 Hvor Homeros Heltelivet sang,
 Hvor Athene Solons Wiisdom hørte;
 Hvor Æsop oprulled' Fablens Blad,
 Hvor Miltiades Tyrannen kued',
 Hvor til Seiren Pindar Lovsang kvad,
 Hvor Heroer Sophocles omlued';
 Hvor, i Steen og Farve, Skjønheds Glands
 Phidias, Apelles himmelsk præged',
 Hvor først Socrates gav Livet Sands,
 Hvor Hippocrates dets Bunder læged';
 Hvor med Skjemten Aristophanes,
 Og med Alvor Thucydid os maled',
 Hvor mod Trældoms Nag Demosthenes,
 Lænkeknuvende, sit Lyn udtaled'.

Vel neddaled' dybt Din lyse Sol
 I trælbundne Seclers mørke Bove:

Guldet veied' Alt fra Pol til Pol;
 Stormands Lune gjaldt for Ret og Love;
 Lumske Munkes kvæded' Trællesang
 Under Friheds høie Tempelbue,
 Indtil Ostens Horders Sværdeklang
 Bød Dig, hylde Islams vilde Lue.

Den udtærede Din sidste Marv:
 Bed dens Altar Dine Kvinder blegned',
 For dens Bøddelsværd Din Manddom segned',
 Fra Din Barndom fik Du Kval i Arv.

Saa, i Livets Grav, Du vaanded' Dig
 Tre Aarhundreder af Jammerdage;
 Ingen Frelses Engel nærmed' sig,
 Troesbrødre ændsed' ei Din Klage;
 Thi, saa bradt, som Sæbeoblens Skjær,
 Svandt hiint Gry fra Kuriks gamle Rige:
 Røtter maned' frem Dit rustne Sværd;
 Statskunst lod dem alle troløst svige.

Men nysmeddet Rænke blev for tung,
 Da med Kundskabs Begt sig Frihed nærmed':
 Gubben fløi til Nreslegen ung,
 Thi hans Glavind Tro og Urne skjærmed'.

Dg nu kjækt af Graven Du opstod,
 Bældigt knusende Satrapens Bærge,
 Tændte Baunen høit paa alle Bærge,
 Farved' Sløtten med Dit Hjerteblood.

Markos Botzaris Dit Banner svang
 Over Leoniders Bautastene;
 Ei Themistocles stod længer' ene,
 Thi Miaulis kvad sin Seiersfang;
 Bølgen selv Din Anaris antændte
 Til et Luehav af Græferild,
 Der fra Dybet slog sin Binge vild
 Om de bange Snækker, Stambul sendte.

Da forbandt sig Guld og Svig med Bold,
 For at knuse Friheds Ornevinge;
 Christne Ridding gif mod Dig i Sold,
 Dg indvied' Dsmans Morderklinge:
 Bonapartes Svend hiin Turban tog,
 Som hans Herre bar ved Nilens Bredde;
 Ignats skrev ham i sin Helgenbog:
 Broder Svig jo Broder Bold maa redde!
 Derfor voxed' man, at spotte Gud,
 Dg at haane hvert et ædelt Hjerte,
 Ved at stæmple helligt Boldsmands Bud,
 Dg vanhellig Undertryktes Smerte.

Bildt end raser Stormen mod Din Kyst;
 Hung'rens Dæmon troner Alis Slave
 Hift paa Misfolunghis Heltegrave;
 Skjændfel hylér os hans Seiersrøst!

Dog — forsag ei i den svære Strid!
 Han, som veirer bort Tyranners Trone,
 Skuer naadigt til Din Tornekrone:
 Snart den kommer, Frelsens store Tid!

Indtil da hver kjærlig Broderhaand
 Ofre mildt, paa Dine Fædres Grave,
 Ringe Skjærv for Livets største Gave:
 Edel Mennesk'ligheds lyse Aand!

An das Dampfschiff Caledonia,

bei dessen erster Abfahrt

von Kopenhagen nach Kiel;

den 25sten Mai, 1819.

Im Fleiß' kann dich die Biene meistern;
In der Geschicklichkeit ein Wurm dein Lehrer sehn;
Dein Wissen theilest du mit vorgezog'nen Geistern;
Die Kunst, o Mensch, hast du allein!

Schiller.

Feuergeist des hohen Prometheus,
Immer höher strebt dein kühner Flug;
Bis zum Thron' des donnernden Chroniden
Lenkst rastlos du den Riesenzug:
Auf der Silberfluth der Wolkenmeere
Schwebst zur Sonne mit dem Adler du,
Und, beherrschend das Gesetz der Schwere,
Fliegt dein Kiel dem tiefsten Abgrund' zu.

Zwar mußt, gleich Alcmenens Sohn, du ringen
Mit der Molchenbrut verjährter Nacht:
Pfaff' und Junker wollen stolz erzwingen
Was dein Hauch schon längst ins Grab gebracht.
Doch, daheim ist jene Zeit gegangen,
Die nur Ritter, Mönch und Knecht gebar:
Deine Töne, Menschenbildung, klangen
Schon des Volkes Millionenschaar!

Morsche Ahnen — finstre Priesterlehren
 Zucken nur im letzten Todeskrampf':
 Alle Stourdzas, alle Harmse wehren
 Schwach dem Lichte in des Lichtes Kampf'.
 Schwinden wird des Wahnes Nachtgebilde
 Vor der Wahrheit hellem Morgenroth;
 Walten wird Religion, so milde,
 Göttlich lindernd jede Erdennoth.

Auch du, jüngstes Kind der hehren Flamme,
 Die Prometheus einst der Sonn' entschlug,
 Auch du, das die hohe Kunst als Amme
 Und das tiefe Meer als Mutter trug:
 Sey gesegnet uns, du Bild der Zeiten,
 Die durch Meer und Feuer vorwärts zieh'n!
 Möge dich, wie sie, die Gottheit leiten!
 Mögest, Schiff, den Klippen du entflieh'n!

Nr. 2.

An America.(1824.)

Noch wildern rings der Barbarei
 Berührter Wust und Schimmel;
 Doch ämsig pflegest Du und treu
 Des Götterstrahls vom Himmel;
 Gestreut wird hoher Menschheit Saat!
 Bald keimet Rath,
 Strebt auf, und reißt Heroenthat.
 Aus roher Bildniß blühe schön
 Ein neu' Athen,
 Wo Xenophon' in Schatten-geh'n!

J. H. W o f.

Sey mir gegrüßt, Columbus's Findelkind!
 Zerfleischtes Opfer grauser Pizarronen!
 Dreihundert Jahr' bließ der Sciroccowind
 Des Henkerthums durch Deine Blumenzonen.
 Nur selten stiegen Himmlische herab,
 Die Balsam in die tiefen Wunden gossen:
 Geschlechter sanken in Dein off'nes Grab,
 Eh' Deinem Schooß' Unsterbliche entsprossen.
 Den frommen Penn als Fremdling nahmst Du auf:
 Er heilte mild was seine Hand berührte;
 Sein fernes Grab barg langer Zeiten Lauf,
 Eh' Gott zu Dir die eig'nen Retter führte.

Doch — groß tritt hier Dein Washington hervor:
 Sein Heldenschwert erkämpft der Menschheit Rechte;
 Dein Franklin öffnet dort des Lichtes Thor:
 Sein Blitz zerstäubt des Finsterthumes Knechte.
 In Dir auch erst der Norden frei erstand,
 Und warf mit Kraft zurück die Schmach der Ketten,
 Indes im Staube sich Dein Sünden wand,
 Um nur ein Slavendaseyn zu erretten.
 Dein Beispiel lange staunt' er feige an,
 Bis ihn der Hader seiner Dränger weckte:
 In Bolivar traf erst die Zeit den Mann,
 Des festen Muth kein neuer Alba*) schreckte.

Dir lächelt Colon's ädler Schatten zu,
 Columbia's unsterblicher Befreier!
 Was kühn er fand, entriffest kühner Du
 Dem Flügelschlag' der Raubbrut seiner Geier.
 Für Ewigkeiten grünet schon Dein Kranz:
 Ihn wird der ädeln Menschheit Hand Dir reichen;
 Erlöster Freudenthränen sind sein Glanz,
 Nicht Unschuldsblut erschlag'ner Brüderleichen.
 Im Himmel einst wird Washington Dir nah'n;
 Zum Thron' des Ewigen wird er Dich führen:
 Dich wird als seinen Sohn der Herr empfah'n,
 Weil Seraphim die gold'nen Harfen rühren!

---

*) Der spanische Feldherr Morillo.

Frei grüß ich Dich, Columbus's Findel-
kind!

Du troge kühn der Zwangherr'n Gleißnerbunde!
Gib jedem Sturbid' die Todeswunde!
Nie senge Dich der Knechtschaft Höllewind!

Anmerkung.

Die im obigen Gedichte enthaltene Verszeile:

„Gib jedem Sturbid' die Todeswunde!“

ist buchstäblich erfüllt worden, und liefert einen neuen Beweis, daß die Alten nicht ganz ohne Grund einen Dichter und einen Wahrsager mit demselben Worte (vates) bezeichneten. Als das Gedicht „An America“ zum ersten Male im Drucke erschien (Februar, 1824), lebte nämlich der entthronte mexicanische Kaiser Sturbide ganz ruhig in Italien, wurde aber einige Monate nachher in Mexico erschossen.

Nr. 3.

†

George Gordon Byron.(1788—1824—36.)

---

*„There is a tear for all, that die,
A mourner o'er the humblest grave;
But nations swell the funeral cry,
And triumph weeps above the brave.“*

(Für jeden Todten gibt es eine Zähre,
Und einen Traurer an des Elends Gruft;
Der Völker Grablied tönt des Adeln Ehre,
Und selbst der Sieg weihet ihm Cypressenduft.)

„Byron.“

Hast Du sie gesprengt, der Erde Ketten,
Freier Geist in einer Sclavenzeit?
Solltest Du Dein Hellas nicht erretten,
Dem Du Leier, Schwert und Gold geweiht? —
Ach! sie welkten schnell, die holden Blüthen,
Die der Hoffnung Sonnenblume trug!
Wo der Willkühr feile Knechte wüthen
Lenkt kein Genius der Thaten Flug.
Zwar entströmte Deinem Flammenherzen
Manche Gluth zum jungen Freiheitsherd;
Du vergaßest Deine eignen Schmerzen,
Und ergriffest, groß, der Menschheit Schwert:

Aber — langsam reifet alles Große,
 Wo des Haders wilder Same schießt;
 Wo, auf freier Ahnen Todtenmoose,
 Tausendjäh'ge Unterjochung spriest;
 Wo entmenschte Sklavenbanden haufen,
 kaum entronnen ihrer Henker Wuth;
 Wo der schändlichen Staatskunst Wogen brausen,
 Düsterroth von Unterdrückter Blut'. —
 Doch — Dein Werk wird nimmer untergehen:
 Was die Hora reißt, erhält die Noth;
 Strahlend wird der Name Byron stehen
 In der Freiheit schönstem Morgenroth.
 Mag die Mode manchem Barden fröhnen,
 Der die ferne Zukunft nicht erreicht!
 Deine kühne Harfe wird noch tönen,
 Wann, vergessen, längst Verläumdung schweigt.

Ruhe denn, im Glanze Deiner Thaten!
 Dich wird segnen freier Zukunft Zeit,
 Die Tyrannen, von der Stund' geweiht,
 Brandmaal gibt, weil sie die Welt verrathen,
